

DE DERDE BRIEF VAN JOHANNES

F.W. Grant

DE DERDE BRIEF VAN JOHANNES

De numerieke structuur van de Schrift

De derde brief van Johannes
De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2024
Copyright: OudeSporen online uitgeverij

Inhoud

De derde brief van Johannes	7
---------------------------------------	---

De derde brief van Johannes

De derde brief van Johannes heeft een heel ander karakter. Het balanceert of wijzigt in het geheel niet wat hij zojuist heeft gezegd. Daar is het ook niet voor bedoeld. Hij benadrukt hier in het begin de waarheid, zoals hij die al eerder had benadrukt. Hij schrijft aan iemand die hij liefheeft in de waarheid, en verheugt zich zeer dat de broeders zijn gekomen en getuigen van de waarheid in hem, waarin hij wandelde. Hij heeft geen grotere vreugde dan deze, te horen dat zijn kinderen in de waarheid wandelen. Hij is inderdaad zeer gelukkig over deze geliefde Gaius, en kan alleen maar wensen dat hij voorspoedig en gezond mag zijn, zoals zijn ziel voorspoedig is - een prachtig getuigenis. Hoe vaak zouden wij niet wensen dat de zielen van christenen voorspoedig zouden zijn, zoals zij anders zijn! En hoe weinigen zijn er voor wie men zo openlijk kan bidden dat zij voorspoedig mogen zijn, zoals de apostel hier doet! Hij hoeft hem niet te vermanen tot het betonen van liefde, waar hij in de brief bij stilstaat, maar alleen zijn tevredenheid uit te spreken over de manier waarop hij dit betoont.

Hij erkent van harte de trouw van zijn liefde tegenover de broeders die hij kent en tegenover hen die als vreemdelingen van elders kwamen. De goddelijke liefde openbaarde zich inderdaad in deze in de activiteit waarin zij uittrokken om Christus' wil, om Zijn naam te verkondigen, en in afhankelijkheid van Zichzelf alleen, niets nemend van die der volken. Dit is duidelijk een tegenovergestelde koers dan

die welke tegenwoordig algemeen als juist wordt beschouwd, wanneer de Gemeente van God een bedelaar voor de wereld is geworden, en haar goed heeft geleerd hoe goed zij, los van het geloof, haar kan dienen. De dagen van de apostel waren zeker geen dagen waarin de Gemeente gewoonlijk veel rijkdom bezat buiten de schatten die haar eigen waren; maar de mensen voelden zich zo rijk in God dat zij niet twijfelden aan Zijn toereikendheid voor hen, wat de nood ook mocht zijn; en de invoering van een ander beginsel heeft in feite een ramp bewerkt die het onvergeeflijk maakt dat een christen vandaag de dag die negeert.

Deze afhankelijkheid van God in hen die met Zijn Woord optrokken, was wat hen op een bijzondere manier aanbeval bij hun medechristenen. De apostel noemt het duidelijk tot hun lof. Hij zegt, dat wij deze moeten ontvangen, opdat wij medewerkers van de waarheid mogen zijn.¹ Als het ontvangen van zulken en de zorg voor hen mensen tot medewerkers met de waarheid maakt, hoe zouden dan degenen die de waarheid niet kenden, die geen geloof in Christus hadden, op deze wijze medewerkers kunnen zijn?

Maar helaas was er hier verzet in de gemeente zelf, een verzet dat een zeer besliste en agressieve vorm aannam. Zelfs als het een apostel was die aan de gemeente schreef, een zo bekende als Johannes, kon er een Diotrephes zijn die de voorrang wilde hebben onder de discipelen, die dat niet wilde. Het gaat hier niet, zoals eerder, om valse leer aan beide kanten; maar het vlees heeft een overvloed aan uitvluchten om zijn eigen zin te krijgen. Diotrephes ontving de broeders niet zelf,

1 Dit staat in interessant contrast met het trieste deelhebben aan de slechte daden, waarover in de tweede brief wordt gesproken. - S.R.

noch liet hij degenen die dat wensten toe; ja, hij wierp hen uit de gemeente. Hoe grondig zijn de schaduwen van de toekomst hier ook op het heden! Ongetwijfeld had de persoon in kwestie veel te zeggen over dit onregelmatige werk, zoals hij het zou rekenen - niet alleen evangeliserend, zoals het lijkt, maar dat ook de hulp van het volk van de Heer beoogde, wat natuurlijk een einde zou maken aan de bijzondere aannemingen van iemand die op deze wijze naar een hoge positie onder hen hunkerde.

Diotrephes dacht zeer waarschijnlijk dat zijn eigen bediening voldoende was, en dat het slechts jeukende oren waren die naar het onderwijs van anderen snakten.² Niets is zo goed als de absolute vrijheid van bediening die alleen van God afkomstig is, en die niet de goedkeuring van mensen zoekt, om al zulke rechten van individuen over de gemeenten van God te vernietigen. Wij mogen niet vergeten dat Petrus ons waarschuwt voor precies zo'n kwaad als zich hier voordoet, wanneer hij de oudsten opdraagt niet te zijn als degenen die heerschappij uitoefenen over de kudde, alsof het hun eigen bezit was. Het recht van bediening is vrij voor iedereen, net zoals de macht om te bedienen de verantwoordelijkheid van het bedienen met zich meebrengt; maar hoe gemakkelijk is het om een soort recht aan te nemen ten opzichte van degenen aan wie we misschien lang hebben gediend, en die misschien in meer of mindere mate zelfs de vrucht daarvan zijn!

2 Diotrephes, 'gevoed door Jupiter' - van de familie der goden, lijkt een passende naam voor de hoogmoed en hooghartigheid waarvan deze man een voorbeeld is. Demetrius, 'behorend tot Demeter' of 'Ceres', hoewel niet zo duidelijk, kan staan voor vruchtbaarheid en nuttige dienst. Een zeer reëel contrast met de andere. S.R.

Zo is de Gemeente van God in feite zo zeer in afzonderlijke gezelschappen terechtgekomen; en daardoor ontstaat noodzakelijkerwijs de neiging tot onafhankelijke denkrichtingen, en partijdigheid voor de één boven de ander, terwijl God door allen zou willen bedienen tot de nood van allen. Het is zeker van God, dat wij al in een enigszins extreme vorm datgene mogen zien, wat zich zo over de christelijke gemeente zou uitspreiden als het heeft gedaan, waardoor zij wordt beroofd van de voeding die God haar heeft gegeven, en meer en meer leidt tot ketterijen die ook leerstellig zouden zijn.

Het is misschien niet nodig om te veronderstellen dat het uitstoten van de gemeente van hen die kwamen om te bedienen zo ver ging als een positieve excommunicatie. De gemeente zelf schijnt niet doordrongen te zijn geweest van de geest van Diotrefes, hoewel zij zo zeer onder zijn controle was gekomen; en de verstoting van de gemeente kan eenvoudig zijn het onmogelijk maken voor hen om in haar de gaven te gebruiken die God had gegeven. Het doel van Diotrefes was duidelijk de gemeente voor zichzelf te houden. Er is geen bewijs, zoals men heeft gedacht, dat leerstellige tendensen hier iets mee te maken hebben; hoewel de apostel sterk spreekt over de waarheid als datgene wat de getuigen ervan aanbeveelt, en alles wat nodig is om haar aan te bevelen.

Hij spreekt dus over Demetrius als over hem getuigd door de waarheid zelf en door hen die hem omringen; die ongetwijfeld vooral getuigden van zijn persoonlijk karakter. Misschien was hij wel een van die dwaalleraars en predikers die de tegenstand van de hoge klerikale partij, hier vertegenwoordigd door de voornaamste tegenstander, zo hebben uitgelokt. De apostel getuigt zelf van Demetrius als iemand

die zelf blijkbaar een vreemdeling is, misschien de drager van de onderhavige brief. Het is een immens punt om te beseffen dat de waarheid op zichzelf een voldoende waarborg is voor degene die haar brengt. De waarheid is van God, en de stem van God heeft het hoogste recht om overal en altijd gehoord te worden. Het leven van degene die het brengt moet natuurlijk de waarheid die hij brengt aanprijzen; maar het gaat hier om de waarheid en het geestelijke karakter - niet om de officiële plaats.

Zo is er in de Schrift geen menselijke opdracht gegeven, zelfs niet door de apostelen zelf om te prediken en te onderwijzen. Het ouderlingschap en het diaconaat hadden een ander karakter, zoals wij gezien hebben. Zij waren officieel en plaatselijk; maar de waarheid zelf had overal een titel, net als de waarheid; en het heeft niets dan onheil gewekt dat de zielen werden afgeleid van de vraag of het de waarheid is die gepredikt wordt, naar de vraag van een veronderstelde opdracht van de man die haar predikt. Dit heeft overal geleid tot gebrek aan oefening met betrekking tot de waarheid zelf, het uit de tweede hand nemen ervan op menselijk gezag en niet op goddelijk gezag. Dit lijkt, althans in zijn begin, wat hier gebeurt; en het is een hoofdpunt van de brief om de waarheid vrij te maken van elke belemmering van dit karakter, zodat Gods stem overal de harten van zijn volk kan aanspreken zoals het hoort. De apostel sluit af, zoals in de tweede brief, met de opmerking dat er nog vele andere dingen zijn waarover hij zou kunnen schrijven, maar die hij niet wil doen, in de

hoop spoedig degene tot wie hij zich richt persoonlijk te zien en ‘*van mond tot mond te spreken*’.³

3 Gaius, ‘van het land’, schijnt bekend te staan om zijn gastvrijheid - een reputatie die begeerd moet worden. Over de heiligen wordt gesproken als ‘vrienden’, een titel die niet vaak wordt gebruikt, maar die hier op zijn plaats is, waar de genade van de christelijke vriendschap wordt tentoongespreid. S.R.

Bron:

4-3 John' Epistles. The Notes from the Numerical Bible. 4 The Catholic Epistles

Publishers: Loizeaux Brothers, 1 East 13th Street, New York. The Bible Truth Press, New York.

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/FWG_Numerical_Bible41.html

Vertaald met www.DeepL.com/Translator door Adrie Straver (2023).

Enkele vertaalcorrecties door: Adrie Straver / Jan Paul Spoor / Carien Bus-Spoor